

Bogdán László

A Forrás

Ezúttal a kecskeméti folyóiratról van szó, nem Duchamp a művészetet megújító nevezetes piszoárjáról, amelynek mélyén nyomtalanul és hontalanul tűnnek el a történetek

Amikor 2002-ben elindultunk Pistával
és Kaffal Vásárhelyről Kecskemétre.
A hazátlanságból haza,
még minden megvolt! Király úr is,
akit Kolozsváron vettünk fel,
kis üveg Polár vodkáján búsongott
a kék jegesmedve.
Egy Nichita Stanescu verset mondtam,
bizonyítva, hogy szinte lehetetlen magyarra fordítani.

*Na-i sa vii si n-ai sa morti
N-ai sa sapte intre sorti
n-ai sa iarna, primavara
n-ai sa doamna, domnisoaara*

Szisz se tudta igazán megoldani.

*El se jössz és el se holsz,
El se hét, se húz a sors,
El se tél, se tavaszokba,
El se asszony, kisasszonyka.*

Mindent lehet, így Kaf,
aki akkor még bízott magában,
és hátrafordulva, farkasszemet nézve
a Laci vodkásüvegén imbolygó
azúr jegesmedvével, el is kezdte.
Tudtam, hogy káprázatosan rögtönöz,
ha éppen nem baszik rá az ihlete,
de most túlment minden határon.

*Meg se térsz, és meg se holsz,
nem hetelsz, ha húz a sors.
nem te vársz s nyúlsz, tavasszongsz
nem te nőszöl, sem kisasszonysz.*

Itt tartottunk, amikor feltűnt a határ.
Dél volt a remények s amint kiderült
a csalódások borsi dele.
Mert amíg Pista tankolt
s mi bementünk az üzletbe,
Laci, aki ott szobrozott
az út szélén – elveszett.
Először azt hittük elbújt.
Játszik, ráadásul a vodka is
az ülésen volt. A jegesmedve már izzadt a forróságban,
lehunyta bús szemét, akár az ég,
s mi ide-oda rohangálva kezdtük el keresni Lacit,
még a kamionsofőrök szállására is bementünk,
a kocsmákba is, mindenhova. Ide-oda őgyelegtünk
az úton, becsörtettünk a kukoricásba is,
de a költő nem volt sehol.
Csak nem rabolták el, röhögtünk,
de ki rabolhatta volna el,
a FSZB, a Mosszád, a CIA,
a kínaiak, az arabok.
Beeshetett a pakurába is,
nyitva volt éppen a hatalmas tartály,
ide akár egy jegesmedve is
beeshetett volna! De távolabb
volt a kocsitól, legyintett Pista,
odáig nem mehetett volna el
feltűnés nélkül, láttuk volna.
Már a határőröknek is gyanúsok lettünk,
igazoltattak, kérdezték mit keresünk,
inkább kít, a barátunkat, de nem találjuk.
Induljunk, ült be a kocsiba Pista,
kettő elmúlt hattól kezdődik a találkozó,
Füzi szegény már ideges.
S az olvasóitok várnak,
nagy kár, hogy nem tudhatják meg
a szibárdok történetét.

És Király Laci elveszett
Kerengőztek hóemberek
a lepusztult kukoricásban
Tegnap-holnapban, mában.

És Király Lacit elvitték
Titkosügynökök, jegesmedvék
Elhurcolták a lombhullásba

Valahol ottan van elázva.
Hat után futottunk be Kecskemétre,
Kezdődött a találkozó,
majd a dedikálások. Mindenki
Király úr után érdeklődött, nagyon várták
Ali elkeseredetten kezdett telefonálgatni,
de a költő nem volt sehol
S mi ismét nem mondhattuk el,
hogy mit is jelent nekünk,
a hatágú síp erdélyi fúvósainak a Forrás.
Nem mondhattunk el soha semmit.
Mindent halogattunk örökké,
azt hittük, lesz még idő.
A Drakulát dedikáltam. Egy idősebb,
őszes úr, későbben félrehívott,
kirakta vagy tíz régebbi könyvemet,
hogy írnek bele valamit
és megvallotta, csalódott bennem,
én a transsylvaniai ejróper is bedőltem
a Drakula mítosznak. Nevettem
Utoljára Frunze repülőterén neveztek ejrópainak mondtam,
Kenyérrel, sóval, a város kulcsával vártak
és kumisszal, amit meg is ittunk,
mert szomjasok voltunk és ez valamiért mélyen meghatotta őket.
De a látszat, mint mindig most is csal,
magyarázta Buda Feri, ez a regény
nem Drakuláról szól, hanem egy szekus
tisztról, aki Drakulának képzei magát.
Egy esettanulmány a diktatúráról.
És ő is megvette a könyvemet,
noha az ingemet is neki adtam volna
s nem mondhattam el mennyire elbűvöltek
a szibériai kis népek sorsát idéző fordításai. Sámándobok szóljatok.
Nem mondhattam el senkinek
soha semmit. Hittem lesz még idő.
Az üvegről leszálló bús jegesmedve
ott körözött körülöttünk,
bizonyára ő is Király Lacit kereste
és lelkesen tapsoltak
a mindenre figyelő kecskeméti olvasók.

Mellékdal. A pók stratégiája

Kecskeméten egy szállodában,
júniusban azt hittem tél van.

Kavarogtak sunyi hópelyhek,
és én azt hittem: pitypangpelyhek.
Amíg Király Lacira vártam.
Ott lebegett a pakurában.

Az iraki háború zajlott,
omlottak Szaddám palotái.
Hó vagy pitypangpehely kavargott.
Mostantól megtörténhet bármi!
Király Laci is megérkezhet.
Ez nem a vég még, nem is a kezdet.

Egy erdőt láttam, sűrű erdőt.
Mókusok, medvék, kérdőjelek,
fejem felett fekete felhők
rejtették az idézetet,
mellyel Király Lacit fogadom,
borosüveggel az asztalon.

Egyszerre csak fák között voltam,
Király úr ismét elveszett.
Gyökerek között botladoztam,
csapdába csalt a képzelet,
örök erdélyi éjszaka,
penetráns, vad, nyers vérszaga.

Tört arcom borok tükrébe vész,
nem tudom, öreg Királyom hol van?!
Mert végül csak ennyi az egész:
mentem az úton, megbotoltam,
s az életemben eltévedtem,
a kecskeméti sorközökben,
van-e s ha van, segít az Isten?

2018. szeptember 29.